

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 K 099096 22 Kž

Novi Travnik, 01.04.2022. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Lazarele Porić, kao predsjednice vijeća, te Darmina Avdić i Stane Imamović, kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Sanele Nesimi, u krivičnom predmetu protiv optuženog I. K. zbog produženog krivičnog djela Šumske krađe iz člana 316. stav 1. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama branioca optuženog, advokata Senada Hadžiabdić iz Bugojna i Kantonalnog tužilaštva Travnik, izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 099096 21 K 2 od 10.12.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 01.04.2021. godine, a primjenom člana 328. i člana 329. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba branioca optuženog I. K. odbija se kao neosnovana, a uvažava se žalba Kantonalnog tužilaštva Travnik i preinačava se presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 099096 21 K 2 od 10.12.2021. godine u odluci o kazni tako da se optuženi I. K., za krivično djelo za koje je tom presudom oglašen krivim, uz primjenu člana 49. stav 1. i stav 2. Krivičnog zakona Federacije BiH, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 099096 21 K 2 od 10.12.2021. godine, optuženi I. K. oglašen je krivim da je počinio produženo krivično djelo Šumske krađe iz člana 316. stav 1. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od četiri mjeseca. Pored toga, optuženi je istom presudom obavezan da na ime troškova krivičnog postupka plati paušal u iznosu od 50,00 KM, a oštećenom Privrednom društvu „Srednjobosanske šume“ d.o.o. Donji Vakuf dosuđen je imovinskopravni zahtjev u ukupnom iznosu od 326,16 KM.

Protiv te presude žalbe su izjavili branilac optuženog, advokat Senad Hadžiabdić iz Bugojna, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni i o imovinskopravnom zahtjevu, s prijedlogom da se ožalbena presuda preinači tako što će se optuženi, primjenom člana 299. tačka c) i člana 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, osloboditi od optužbe, dok je Kantonalno tužilaštvo Travnik žalbu izjavilo zbog odluke o kazni s prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako što će se optuženom izreći strožija kazna zatvora. Osim toga, kantonalna tužiteljica podnijela je i odgovor na žalbu branioca s prijedlogom da se ista žalba odbije kao neosnovana, dok optuženi i njegov branilac nisu podnijeli odgovor na žalbu kantonalne tužiteljice.

Kako je branilac optuženog u žalbi tražio da bude obaviješten o sjednici vijeća, to je ista zakazana i održana dana 01.04.2022. godine na koju nisu pristupile uredno obaviještene stranke i branilac optuženog u čijem odsustvu je, shodno odredbi člana 319. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, održana sjednica vijeća.

Nakon što je ovaj sud ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, sukladno odredbi člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci iz slijedećih razloga:

Osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na krivično djelo opisano pod tačkom 1. izreke prvostepene presude za događaj od 07.08.2019. godine branilac u žalbi tvrdi da tužilaštvo nije uspjelo da dokaže da je optuženi počinio bespravnu sječu predmetnih stabala kada se ima u vidu da je svjedok J. E. zaustavio optuženog u njegovom vozilu Golf II na javnom putu daleko od mjesta sječe, da isti svjedok uopće nije mjerio drvenu masu u autu niti uporedio pridonjke u metricama iz auta sa panjevima na licu mjesta, da je svjedok optuženog samo jednom zaustavio na tvrdom makadamskom putu zbog čega ne stoje navodi iz službene zabilješke od 07.08.2019. godine da je svjedok pomoću tragova pronašao mjesto sječe a da se ne zna sa koje udaljenosti, da svjedok odnosno šumar nije izmjerio drvenu masu ni kada je optuženi istu istovario pred veterinarskom stanicom, da u prikolicu pomenutog vozila objektivno ne može stati 2,86 m³ odnosno četiri prostorna metra drva, pa kada se uz to sve ima u vidu da svjedok J. E. optuženog nije zatekao da obara stablo, to se onda žalbom ukazuje da je prvostepeni sud trebao primijeniti pravilo in dubio pro reo i optuženog osloboditi od optužbe.

Prednji žalbeni prigovori ne dovode u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja prvo iz razloga što činjenica da se vozilom marke Golf II ne može prevesti drvena masa od 2,86 m³ uopće nije od značaja za odlučivanje o tome da li je krivnja za predmetno krivično djelo dokazana ili ne. Naime, već samim obaranjem u šumi jednog ili više stabala radi krađe čija količina oborenog drveta je veća od dva kubna metra počinjeno je krivično djelo šumske krađe iz člana 316. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH. Tim se želi kazati da će isto krivično djelo postojati i kada se sa mjesta sječe ne odveze niti jedan dio oborene drvene mase, pa tako i kada se odveze količina koja se može prevesti pomenutim vozilom. Drugi razlog, a vezan je prigovor da šumar E. J. nije izvršio premjer drvene mase u vozilu niti prečnike pridonjaka metrica o vozilu da bi ih potom uporedio sa pronađenim panjevima, jeste jedna pojedinost koja se zanemaruje

žalbom, a prvostepeni sud pravilno prihvata kao pouzdanu činjenicu za svoj zaključak o dokazanoj krivnji optuženog, a to je da je pomenuti svjedok u vozilu optuženog prepoznao i drvo ive označeno plavom farbom, a za koje stablo je svjedok znao gdje se nalazi u šumi, jer je isto lično kontrolisao zbog uzimanja sjemene za pošumljavanje, dakle da se radi rijetkoj vrsti drveta, pa je na taj način i po ocjeni ovog suda utvrđena nesumnjiva veza između drvne mase koju je šumar zatekao u vozilu optuženog i mjesta sječe koje je šumar kasnije identifikovao, te dokumentovao fotodokumentacijom, službenom zabilješkom i izvještajem o izvršenju krivičnog djela, što je sve kao dokaz izvedeno pred prvostepenim sudom. Kako se ti razlozi ne dovode u pitanje niti jednim žalbenim prigovorom, to se onda žalba branioca u odnosu na događaj od 07.08.2019. godine iz tačke 1. izreke osporene presude, ocjenjuje kao neosnovana.

Isti zaključak ovaj sud izvodi i kada su u pitanju žalbeni prigovori vezani za pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja za šumsku krađu počinjenu dana 27.08.2019. godine, a opisanu pod tačkom 2. izreke osporene presude. Naime, branilac u vezi ovog događaja prigovara kako je svjedok E. J. izjavio da je službenim vozilom obilazio teren, da se uputio na lice mjesta odakle je čuo rad motorne pile, da su susreli vozilo Golf kojim je upravljao optuženi, da su po zaustavljanju vozila fotografisali drvenu masu u istom, da je to bilo na udaljenosti oko 100 metara od mjesta sječe, a da je svjedok E. K. izjavio da nisu mjerili drvenu masu u vozilu. S tim u vezi optuženi je iskaz oba svjedoka prigovorio da on nije posjekao drvenu masu od 2,15 m³ nego samo onu količinu koja se nalazila u vozilu kada je zaustavljen od strane šumara. U nastavku žalbe se i za ovaj događaj ukazuje da šumari nisu izvršili usporedbu prečnika panjeva pronađenih na mjestu bespravne sječe sa prečnikom „metrica“ u gepeku vozila radi utvrđivanja da li se radi o istoj vrsti drveta, te da u navedenom vozilu može da stane oko 0,60 m³ ili oko 1 metar prostorni, pa kako optuženi nije zatečen na licu mjesta onda sve prednje iz žalbe ukazuje kako nema dokaza da je optuženi počinio predmetno krivično djelo nego se njegova krivica zasniva samo na pretpostavci, te je i u ovom slučaju trebalo primijeniti princip in dubio pro reo i optuženog osloboditi od optužbe, jer nije tačno da je optuženi priznao krivično djelo koje mu se stavlja na teret, nego samo da je posjekao ono što je zatečeno u vozilu.

Relevantnost prigovora o tome da li se i koliko drvne mase može prevesti vozilo Golf II naznačeni u prednjem dijelu obrazloženja ove presude važe i za žalbene prigovore koji se odnose na tačku 2. izreke prvostepene presude, pa ih ovaj sud ne nalazi za potrebno ponavljati. Nadalje, žalbom se također zanemaruje da su oba svjedoka optužbe saglasno izjavili da je optuženi, nakon što su ga zatekli u prijevozu bespravno posječene mase, otišao sa čuvarima šuma na mjesto bespravne sječe radi premjera panjeva i utvrđivanja ukupne mase oborenog drveta, da im je optuženi upravo na licu mjesta priznao da je on to uradio, da im ništa drugo nije rekao nego se samo smijao. Kada se ima u vidu da ovi navodi svjedoka ničim nisu doveli u pitanje ili sumnju od strane optuženog na glavnom pretresu niti prigovorima u žalbi branioca, onda se ocjena vjerodostojnosti iskaza ovih svjedoka od strane nižestepenog suda pokazuje kao potpuno osnovana i pravilna. Ovo tim prije što su ti navodi popraćeni fotodokumentacijom na kojoj se, upravo na mjestu sječe, osim čuvara šuma vidi i optuženi. Zbog toga ne stoje žalbeni navodi da se zaključak prvostepenog suda o krivnji optuženog i za događaj 27.08.2019. godine zasniva na pretpostavci, jer niti za jedan od

predmetna dva događaja ne postoji sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena odredbe člana 316. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH da bi su tu sumnju presudom riješio na način koji je povoljni za optuženog u smislu člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, kako se to neutemeljeno predlaže žalbom.

Iako žalba branioca ne sadrži konkretne žalbene prigovore vezane za odluku o krivičnopravnoj sankciji, ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu i u odnosu na taj žalbeni osnov povodom žalbe optuženog obzirom da je odredbom člana 323. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH propisano prošireno djelovanje žalbe izjavljene zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u korist optuženog prema kojem pravilu takva žalba sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. Međutim, i u odnosu na taj žalbeni osnov neosnovanom se pokazuje žalba branioca iz istog razloga iz kojih je uvažena žalba kantonalne tužiteljice, a o čemu će više biti riječi u nastavku obrazloženja ove presude.

Konačno, neosnovana je žalba branioca optuženog i kada je u pitanju odluka prvostepenog suda o imovinskopravnom zahtjevu iz prostog razloga što žalba u tom pravcu ne sadrži niti jedan konkretan prigovor, a osim toga iz stanja u spisu proizilazi da je visina pričinjene štete i dosuđenog imovinskopravnog zahtjeva utvrđena prema važećem odštetnom cjenovniku za svaku vrstu drveta koje je predmet postupka, količinu oborene drvne mase razvrstane na tehničko i ogrijevno drvo, te za naknadnu štete po osnovu narušavanja općekorisnih funkcija šume.

Zbog svega naprijed navedenog žalba branioca optuženog u cijelosti se pokazuje kao neosnovana, pa je ista i odbijena kao takva, a primjenom člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH.

S druge strane, žalbom kantonalne tužiteljice se prigovara da prvostepeni sud kao olakšavajuću okolnost nije mogao cijeniti činjenicu da se protiv optuženog ne vodi drugi krivični postupak, kao ni priznanje optuženog i obećanje da više neće činiti krivična djela, jer je isto dato samo u svrhu da se ishodi blaže kažnjavanje, a ne kao rezultat iskrenog preobražaja optuženog u osobu koja u buduće neće činiti krivična djela. Žalbom se dalje prigovara da prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri kao otežavajuću okolnost cijenio raniju osuđivanost optuženog, jer je iz podataka o kažnjavanju vidljivo da je isti ranije sedam puta osuđivan za isto krivično djelo, pa je zaključak tužilaštva kako se u ovom predmetu nisu cijenile okolnosti propisane općim pravilima za odmjeravanje kazni iz člana 49. stav 2. Krivičnog zakona Federacije BiH, jer ranije višestruke uvjetne osude, pa i posljednja osuda na kaznu zatvora u trajanju od 4 mjeseca, na koju je osuđen i pobijanom presudom, očigledno nisu ostvarile propisanu svrhu kažnjavanja posebno u smislu specijalne prevencije. Zbog toga se žalbom tužiteljice predlaže kao naprijed.

Ispitujući pobijanu presudu u odluci o kazni, u okviru žalbeni navoda kantonalne tužiteljice, ovaj sud nalazi osnovanim žalbene prigovore da prilikom odmjeravanja kazne optuženom nisu u dovoljnoj mjeri došle do izražaja otežavajuće okolnosti, a da su se kao olakšavajuće cijenile okolnosti koje to objektivno nisu ili jednostavno nisu tačne i da

stoga izrečena kazna zatvora nije dovoljno strogo odmjerena. S tim u vezi ovaj sud nije mogao prihvatiti da olakšavajuću okolnost predstavlja to što je optuženi mlad čovjek, kao što to cijeni prvostepeni sud, jer životna dob optuženog (rođen godine) sama za sebe nema taj karakter kada se ima u vidu da je optuženi u vrijeme počinjenja radnji krivičnog djela imao preko 24 godine života. Također, ovaj sud cijeni netačnom olakšavajuću okolnost da je optuženi priznao počinjenje krivičnog djela, jer potpuno suprotno proizilazi iz žalbenih navoda njegovog branioca u kojoj se osporava izvršenje obe radnje iz produženog predmetnog krivičnog djela. Osim toga, takvo izričito priznanje krivnje nigdje nije sadržano u spisu prvostepenog suda. Najzad, ni činjenica da se protiv optuženog ne vodi niti jedan drugi krivični postupak također ne predstavlja olakšavajuću okolnost u smislu njegovog ponašanja nakon izvršenja djela kada se ima u vidu da je od izvršenja radnji predmetnog krivičnog djela (07.08.2019. godine i 27.08.2019. godine) do okončanja prvostepenog postupka proteklo svega 2 godine i 4 mjeseca, a što objektivno nije dug period da bi tu okolnost trebalo cijeliti kao olakšavajuću na strani optuženog. Nasuprot tome, ovaj sud cijeni da kantonalna tužiteljica u žalbi pravilno ukazuje da prvostepeni sud nije dao adekvatan značaj broju ranijih osuda, vrsti počinjenih krivičnih djela i vrsti izrečenih krivičnih sankcija, a to jeste od bitnog značaja za pravilnost i zakonitost odluke o kazni. Naime, optuženi je ranije osuđivan sedam puta i to upravo za krivično djelo Šumske krađe iz člana 316.stav 1. i stav 2. Krivičnog zakona Federacije BiH za koja mu je izrečeno čak 5 uvjetnih osuda, jedna minimalna novčana kazna od 500,00 KM, te posljednja kazna zatvora u trajanju od 4 mjeseca na koju kaznu je i osuđen i osporenom presudom. Kada se ima u vidu da se u obrazloženju odluke o kazni u prvostepenoj presudi samo uopšteno navodi kao otežavajuća okolnost da je optuženi ranije osuđivan, a da se istovremeno ne precizira raniji broj osuda i vrsta ranije izrečenih krivičnih sankcija, uz dalje obrazloženje da su ranije počinjena krivična djela iste vrste kao i ovo, što je također pogrešno, jer su sa predmetnim djelom istovrsna sva krivična djela protiv okoliša iz Glave XXVI Krivičnog zakona Federacije BiH, čime se želi kazati da se ne radi o istovrsnom nego istom krivičnom djelu iz člana 316. navedenog zakona, onda se u konačnici i po nalaženju ovog suda izrečena kazna ne pokazuje kao pravilna i adekvatna kako težini počinjenog krivičnog djela tako i ličnosti optuženog. Ovo i iz razloga što je u ovom predmetu riječ o produženom obliku krivičnog djela sadržano iz dvije zasebne radnje što dodatno uvećava stepen krivične odgovornosti optuženog. Zbog toga je žalbu kantonalne tužiteljice bilo nužno uvažiti kao osnovanu i preinačiti pobijanu presudu u odluci o kazni na način kako je to precizirano i izrekom ove presude, a sve uz primjenu odredbe člana 42. stav 2. Krivičnog zakona Federacije BiH i člana 329. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH.

Zbog svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Sanela Nesimi

Predsjednica vijeća
Lazarela Porić

Pravna pouka:
Protiv ove presude žalba nije dopuštena.